

Књига пророка Јои́ла и лаоди́кијска Адвентистичка црква седмог дана - Број тридесет шест

Jeff Pippenger
2026-01-27

Број тридесет шест

У „метежу“, који Џејмс Вајт поистовећује са расејањем милерита након 22. октобра 1844. године, Вилијам Милер је 1847. године имао сан, а две године касније починуо је.

„Да је Вилијам Милер могао да види светлост треће поруке, многе ствари које су му изгледале тамне и тајанствене биле би му објашњене. Али његова браћа испољавала су тако дубоку љубав и занимање за њега, да је мислио како не може да се отргне од њих. Његово срце приклањало би се истини, а затим би погледао на своју браћу; они су јој се противили. Зар је могао да се отргне од оних који су стајали раме уз раме с њим у објављивању Исусовог доласка? Мислио је да га они зацело неће одвести на странпутицу.“

„Бог је допустио да падне под Сотонину власт, под господство смрти, и сакрио га је у гробу од оних који су га непрестано одвлачили од истине. Мојсије је погрешно управо када је требало да уђе у Обећану земљу. Такође, видела сам да је и Вилијам Милер погрешно када је ускоро требало да уђе у небески Ханан, допустивши да његов утицај иде против истине. Други су га на то навели; други ће за то одговарати. Али анђели чувају драгоцени прах овога слуге Божјег, и он ће изићи на звук последње трубе.“

„Чврст темељ“

„Видела сам једну скупину која је стајала добро заштићена и чврста, не дајући никакво упориште онима који би хтели да поколебају утврђену веру тела. Бог је гледао на њих с одобравањем. Била су ми показана три корака — поруке првог, другог и трећег анђела. Анђеол који ме је пратио рече: ‘Тешко ономе ко би померио један камен или покренуо једну иглу у овим порукама. Право разумевање ових порука од животне је важности. Судбина душа зависи од начина на који ће оне бити примљене.’ Поново сам била проведена кроз ове поруке и видела сам како је скупо народ Божји платио своје искуство. Оно је било стечено кроз много страдања и тешке борбе. Бог их је водио корак по корак, док их није поставио на чврсту, непомићну платформу. Видела сам појединце како приступају платформи и испитују темељ. Неки су с радошћу одмах стали на њу. Други су почели да налазе замерке темељу. Желели су да се изврше побољшања, па би онда платформа била савршенија, а народ много срећнији. Неки су сишли с платформе да би је испитали и изјавили да је погрешно постављена. Али видела сам да су готово сви чврсто стајали на платформи и опомињали оне који су сишли да престану са својим притужбама; јер је Бог био Главни Градитељ, а они су се борили против Њега. Они су износили чудесно Божје дело, које их је довело до чврсте платформе, и сложено подизали

своје очи к небу и громким гласом прослављали Бога. То је утицало на неке од оних који су се жалили и напустили платформу, те су они, понизна погледа, поново стали на њу.“ Early Writings, 258.

Mileroва чудесна дела

„Чудесно дело“ Вилијама Милера довело је до „чврстог темеља“, који је био „чврста, непомична платформа“. „Темељ“ те „непомичне платформе“, као и потоњи напад и на „платформу“ и на „темељ“ који су уследили после Милерове смрти 1849. године, препознати су у његовом сну.

Вилијам Милер је симбол темеља адвентизма.

Он је такође симбол милеритске историје од 1798. до 1863. године.

Он је такође симбол милеритске историје од 1798. до 1844. године.

Он је такође симбол историје треће анђеоске поруке од 1798. године до закона о недељи.

Он је представљен са четрдесет и шест година, од 1798. до 1844.

Он је представљен бројем „220“, у односу на 2.520 и 2.300.

Он је представљен са „sedam vremena“ — 2.520.

Он је представљен бројем 2.300.

Милерова два сна била су предобликована Навуходоносоровим двама сновима у другој и четвртој глави Данила.

Период од 1798. године започиње с Навуходоносором и завршава се 1863. године с Валтазаром.

Раздобље од 1798. године до недељног закона почиње са Навуходоносором и завршава се са Валтазаром.

Као симбол историје милерита, он је симбол темеља, који представљају истине откривене између алфа-открића 2.520 и омега-открића 2.300. Коментаришући сан Вилијама Милера, Џејмс Вајт је указао да је „кључ“ био Милеров метод проучавања Библије. Та методологија је кључ Давидов који је положен на Милерово раме, јер је он изнео пророчанство о 2300 година које се окончало када је Исаија 22:22 био испуњен 22. октобра 1844. године.

Истине које су почеле да се отпечаћују од 2023. године надаље јесу истине које су већ биле препознате у излагањима „Nabakkuk’s Tables 95“, и те истине се сада постављају у нови оквир „Истине“.

Позив гласа у пустињи у јулу 2023. године указао је да су плач и туговање били неопходни за оне који је требало да се покају због објаве од 18. јула 2020. године. Они који би били међу мудрим девицама требало је да се покају у сагласности са молитвом из девете главе

Данила, што је молитва оних из 3. Мојсијеве 26 који препознају да су били расејани.

Када Милер каже: „Док сам тако плакао и туговао због свог великог губитка и одговорности, сетио сам се Бога и усрдно се молио да ми пошаље помоћ. Одмах су се врата отворила, и један човек је ушао у собу, а сви људи су је напустили; и он, држећи у руци четку за прашину, отворио је прозоре и почео да чисти прашину и отпатке из собе.”

Врата која су се отворила била су Милерово срце када се „усрдно молио“ за „помоћ“. Исус, као Верни Сведок Лаодикији, куца на срца тражећи улаз. Када су се врата отворила, започео је процес раздвајања. Када су се врата отворила, отворили су се и „прозори“, а „прозори“ су прозори небески.

Јован је у деветнаестом поглављу Откривења видео како се прозори на небу отварају док је Господ подизао Своју војску белих коња, одмах пошто се невеста беше припремила. Та војска јесте Језекијева војска која устаје као одговор на поруку оштрог источног ветра. Та војска јесте црква победоносна, која се мења из цркве војујуће у цркву победоносну када се изврши одвајање пшенице од кукоља. То одвајање је такође представљено као прелазак из лаодикијског искуства у филаделфијско искуство. Милер је отворио своје срце и допустио Истинитом Сведоку да уђе, док је Он одвајао пшеницу од кукоља, и тако подигао Своју војску белих коња у живот.

Дана 31. децембра 2023. године, човек са четком за прашину ушао је у просторију након што су људи отишли, и започео дело уклањања отпада заблуде, док је старе истине Авакумових таблица постављао у нови оквир истине.

„Spasitelj nije došao da ukine ono što su patrijarsi i proroci govorili; jer je On sam govorio kroz te predstavničke ljude. Sve istine Božje Reči potekle su od Njega. Ali ti neprocenjivi dragulji bili su stavljeni u lažne okvire. Njihova dragocena svetlost bila je navedena da služi zabludi. Bog je želeo da budu uklonjeni iz svojih okvira zablude i ponovo postavljeni u okvir istine. Ovo delo mogla je izvršiti jedino božanska ruka. Svojom povezanošću sa zabludom, istina je služila stvari neprijatelja Boga i čoveka. Hristos je došao da je postavi tamo gde će proslavljati Boga i delovati na spasenje čovečanstva.” Čežnja vekova, 287.

Једна од првих истина поучаваних 2024. године било је објашњење разочарања од 18. јула 2020. Ред на ред било је препознато да су прва разочарања сваке реформске линије идентификовала 18. јул 2020. као примарни путоказ у причи о десет девојака. Предмет разочарања постао је „кључ“ за откључавање истине о светилишту; док је, у великом разочарању 1844. године, светилиште било „кључ“ који је откључао разочарање.

Човек са четком за прашину, који је уједно и Лав из Јудиног племена, почео је да скида печате са поруке Поноћног вапаја 2023. године. Сада смо доспели до места у Милеровом сну где Он ставља већи ковчежић на сто и у њега убацује истине које треба да сијају десет пута јаче од сунца. Један од тих драгуља јесте откривење о томе ко је Он у пророчком наративу.

Када се пророштво отпечати, Он је Лав из племена Јудина, који узима старе истине и поставља их у нови оквир три корака „истине“. Тај оквир се држи на окупу Христом као Алфом и Омегом, првим и последњим. Као Реч Божја, Он је устројио сваки елемент Своје Речи. Као Палмони, осмислио је сваки аспект као математику.

Када је Петар у Кесарији Филиповој, у трећем часу, Он Себе представља као Палмонија, с нагласком на „пророчке фрактале“. Једно од коначних откривења Христа као Господа пророштва јесте нагласак на пророчким фракталима, како су представљени Петром у Матеју 16:18, што је симбол 1.618, назван у природном свету златним пресеком, а од стране Палмонија „пророчким фракталима“.

Тек смо почели да препознајемо пророчке фрактале који се налазе унутар свете седмице од 27. до 34. године. Пре него што се туда вратимо на нашем путу ка књизи пророка Јоила, било је потребно да у наше разматрање Милеровог сна буде додат нагласак на пророчке фрактале.

Период од Милеровог позивања људи да „дођу и виде“, и Христа, као човека са четком за прашину, који позива Милера да „дође и види“, јесте од 1798. до недељног закона, али он унутар те свеукупне историје садржи фрактал у периоду од 1798. до 1863. Садржи и други фрактал од 11. септембра до недељног закона, и још један од 2023. до недељног закона.

Када је Милер склопио очи усред вреве, он је представљао историју 1849. године, када је Господ покушавао да доврши дело, али без успеха. Он је васкрснут 2023. године, јер је он Илија који је био убијен на улици с Мојсијем. Он је умро 1849. године, а затим је поново умро 18. јула 2020. године.

Његов сан је дат 1847. године; затим је Господ пружио Своју руку по други пут и објавио карту из 1850. године. Када Господ пружа Своју руку по други пут у историји сто четрдесет и четири хиљаде, Милер васкрсава.

Полазна тачка за расејање и Израиља и Јуде изложена је у Исаији.

Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Резин; а за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити, те више неће бити народ. И глава Јефрему јесте Самарија, и глава Самарији син Ремалијин. Ако не узверујете, заиста се нећете одржати. Исаија 7:8, 9.

Пророштво је било дато 742. године пре Христа, а деветнаест година касније, 723. године пре Христа, Израиљ је био расејан од стране Асираца, а затим, четрдесет и шест година касније, Јуда је био расејан од Вавилона. Та три датума представљају раздобље од деветнаест година, праћено раздобљем од четрдесет и шест година. Када су се та два пророштва окончала 1798. и 1844. године, деветнаестогодишње раздобље на почетку, од 742. године пре Христа до 723. године пре Христа, било је алфа деветнаест година, које су представљале омега деветнаест година од 1844. до 1863. године.

Милер је умро пете године омеге, а деветнаест година и седам година касније били су објављени чланци Хајрама Едсона о „седам времена“. Седам година касније „седам

времена“ је било одбачено. Година 1856. требало је да буде запечаћење које је претходило закону о недељи из 1863, али није тако било.

Трећи анђео је дошао 1844, 1888. и 11. септембра. Сестра Вајт је указала да ће, када велике зграде града Њујорка буду пале, прва три стиха Откривења осамнаестог поглавља бити испуњена.

Откривење 18

Стих ПРВИ — И после овога видех другог анђела где силази с неба, имајући велику власт; и земља се осветли од славе његове.

Стих ДРУГИ — И повика силно, јаким гласом, говорећи: Паде, паде велики Вавилон, и поста пребивалиште демона, и тамница свакога нечистог духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице.

Стих ТРЕЋИ — Јер су сви народи пили вино јарости блуда њезина, и цареви земаљски блуд чинише с њом, и трговци земаљски обогатише се од обиља раскоши њезине.

Силни први анђео сишао је са поруком у својој руци, и Јовану је било заповеђено да оде, узме малу књигу и поједе је. Тај први анђео врши исто дело као анђео из Откривења осамнаест, који обасјава земљу својом славом. То је зато што је први анђео алфа, а трећи анђео омега, и почетак увек приказује крај.

„Исус је опуномоћио једног моћног анђела да сиђе и упозори становнике земље да се припреме за Његово друго појављење. Док је анђео напуштао Исусово присуство на небу, пред њим је ишла необично блистава и славна светлост. Речено ми је да је његова мисија била да обасја земљу својом славом и да упозори човека на долазећи Божји гнев.“
Early Writings, 245.

Први анђео је први стих Осамнаесте главе Откривења.

И после овога видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове.

Други анђео је други стих осамнаестог поглавља Откривења.

И повика силно, јаким гласом, говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона, и пребивалиште свакога нечистог духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице.

Трећи анђео је трећи стих осамнаестог поглавља Откривења.

Јер су сви народи пили од вина гнева блуда њезина, и цареви земаљски с њом су блуд чинили, и трговци земаљски обогатили су се од изобиља раскоши њезине.

Сви цареви чине блуд са блудницом при недељном закону, као што је то предочено у трећем стиху. Вест другог анђела гласи да је Вавилон пао, а то је други стих. Мисија првог анђела била је да обасја земљу својом славом, а то је први стих. Први стих је 9/11. Други стих је

процес раздвајања који се од 9/11 одвија кроз читаво човечанство, а трећи стих је недељни закон. Из тог разлога, 9/11 је вест трећег анђела, а то је и недељни закон. 9/11 је упозорење на приближавајући недељни закон, како је представљено у прва три стиха, а други глас из четвртог стиха јесте недељни закон. Први глас Осамнаестог поглавља Откривења јесте упозорење на приближавајући недељни закон, а то упозорење се код недељног закона претвара у живу стварност.

Период од 11. септембра до закона о недељи представљен је периодом од алфа „дођи и види“ у Милеровом сну до омега „дођи и види“. Између 11. септембра и закона о недељи, драгуљи бивају постављени на Милеров сто у средини собе, расути и затрпани, а потом обновљени од стране човека са четком за праšину. Анђео који је сишао 1840. године с књижицом био је први и алфа анђео који је представљао анђела који је сишао 11. септембра. Тај анђео је препознат у десетој глави, када је Јовану речено да ће књига бити слатка, али да ће постати горка.

Јован је представљао покрет првог анђела, оличен у милеритима, а такође је приказивао и покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Пре свега, он је представљао последње дане, као што пророци увек чине. Из тог разлога, унапред му је било речено да ће књига бити слатка, а потом горка. Милерити то нису знали унапред, али се од сто четрдесет и четири хиљаде захтева да то знају.

Miler, kao vesnik prvog anđela, jeste prvenstveni simbol onoga koji je pojeo malu knjigu. Kao mlinar, trebalo je da odvoji pšenicu od pleve, zatim da zrno preradi u brašno i načini hleb koji je trebalo da bude pojeđen. Taj hleb je delio tako što ga je postavio u središte svoje sobe i pozvao sve koji su hteli da „dođu i vide“. Ali kao simbol onoga koji je uzeo knjigu iz anđelove ruke, Miler, slično Jovanu, obraća se poslednjim danima trećeg anđela više nego ranim danima prvog anđela. U svom snu on započinje time što nas obaveštava da je svoju poruku primio od nevidljive ruke. Prvi anđeo u Otkrivenju deset ima malu knjigu u svojoj ruci, ali anđeo iz Otkrivenja osamnaest, koji je omega alfi iz 1840. godine, nema knjigu prikazanu u svojoj ruci, i to je knjiga koju je Miler primio — knjiga od nevidljive ruke. Milerovo „dođi i vidi“ jeste 9/11, a „dođi i vidi“ čoveka sa četkom za prašinu jeste nedeljni zakon.

Између алфе и омеге „дођи и види“ налази се порука другог анђела, јер је алфа 9/11, што је први стих осамнаестог поглавља, а други стих је други анђео који се завршава у трећем стиху, што је недељни закон и омега „дођи и види“. У Милеровом сну други анђео и пад Вавилона представљени су седмоструком употребом речи „расути“, док целокупни наратив показује да је истина надвладана заблудом.

Први и трећи анђео сишли су с вешћу која се мора узети и појести 11. августа 1840. и 11. септембра, редом. Та два датума одговарају првом стиху осамнаестог поглавља Откривења.

Темељне истине објављене су у мају 1842. године, при чему је пионирска карта из 1843. године алфа двеју Авакумових таблица. Године 2012. објављене су Авакумове таблице, у складу са мајем 1842. године.

Милерити су доживели своје прво разочарање 19. априла 1844, што је представљало 18. јул 2020. У том тренутку стигао је други анђеол, а његов долазак био је усклађен са другим стихом осамнаесте главе Откривења. То разочарање означило је крај првог анђела. Ту је стигао други анђеол, отпочело је време задржавања у причи о девицама. Историја првог анђела треба да тече паралелно са историјом другог, и када се примени на тај начин, долазак другог анђела усклађује се са доласком првог анђела 1840. године и 11. септембром.

Време одлагања наступило је 11. септембра, што је било предочено 19. априлом 1844. године. Дана 11. септембра била су пуштена четири ветра ислама, а затим задржана. Та четири Јованова ветра јесу силни Исаијини ветрови, и источни ветар пророчанства, а анђеол који печати узлази с истока. Када Он узлази, према речима сестре Вајт, четири пута узвикује: „задржи, задржи, задржи, задржи“. Време одлагања које почиње доласком другог анђела представљено је као задржавање четири ветра док се не запечати сто четрдесет и четири хиљаде.

После првог разочарања, Самјуел Сноу био је наведен да састави поруку Поноћног вапаја, чиме је предсликао глас вапијућег у пустињи у јулу 2023.

На логорском састанку у Ексетеру, раздвајање девојака на основу уља кушања очистио је, а такође и прочистио, милерите у сагласности са делом Весника завета. Логорски састанак у Ексетеру представљао је запечаћење, јер је дело затим напредовало као плимни талас, или као моћна војска, све док трећи анђеол није стигао 22. октобра 1844. године. Кључ историје јесте раздвајање.

Други анђеол, када стигне, врши дело раздвајања, као што је чинио и при првом разочарању, и оно се завршило раздвајањем од 22. октобра. Између та два раздвајања објављивана је вест другог анђела. Други анђеол представља прогресивно раздвајање све до коначног испита уља. Коначни испит уља води до пресудног испита трећег анђела. Тај пресудни испит био је крст за Исуса, а врт Гетсиманија, што значи „врт пресе за уље“, претходио је пресудном испиту крста, и испит уља код девица претходио је затвореним вратима 1844. године.

Коначни тест, након којег следи суд, био је десети тест за древни Израел. Тада им је било одређено да умру у пустињи. Било да је реч о Кадису, Гетсиманији или Ексетеру, коначни тест пре суда, где се раздвајају две класе, указује на коначни тест после 2023. године, који претходи затвореновратном суду недељног закона. Тај коначни тест јесте печатење. Коначан или последњи тест подразумева први тест.

Године 2023. завршило се време одлагања када је Лав из племена Јудиног отпећатио виђење које је требало да одлаже, уклонивши своју руку. Тада је отпочело дело Самуела Сноуа.

Ако период првог и другог анђела поставимо упоредо један с другим, они указују на силазак анђела с вешћу која искушава Божји народ њиховим одзивом на заповест да узму и поједу ту вест. Темелјна вест се затим износи пред народ, све док темелјна вест не доживи неуспех. Тада долази трећи анђеол. Период трећег анђела јесте деветнаест година које су биле омега-деветнаест година од 742. пре Христа до 723. пре Христа.

Раздобље од 1844. до 1863. године и раздобље од 742. пре Хр. до 723. пре Хр. теку упоредо једно с другим, а такође су упоредна и са раздобљима првог и другог анђела. Те четири линије пророчке историје поравнавају се са раздобљем од 11. септембра до закона о недељи. Тих пет линија јесу историја Милеровог алфа „дођи и види“ и Христовог омега „дођи и види.“

Četiri puta sedam

Исправно схваћена, двадесет шеста глава Левитске књиге указује на „седам времена“, четири пута, а „седам времена“ представљају симбол Милера и његове поруке. Године 1842, Милерово разумевање „седам времена“ било је овековечено на карти из 1843. године за коју сестра Вајт каже да је „била вођена Господњом руком“ и да „не треба да буде измењена“. Седам година касније Милер је умро 1849. године, а седам година потом порука о „седам времена“ улази у запис посредством Хајрама Едсона, и седам година касније бива одбачена.

Године 1842. објављена је прва Авакумова таблица.

Године 1849. умире алфа-весник „седам времена“ на карти из 1843.

Године 1856. занемарен је омега весник „седам времена“ на карти из 1850. године.

Године 1863. две таблице Авакумове бивају одбачене и објављена је карта из 1863. године.

Божанска карта објављена на почетку и људска карта објављена на крају. У средини су означена два гласника, јер друга порука увек има удвостручење.

Први анђео

Године 1842. објављена је прва Авакумова таблица.

Други анђео

Године 1849. умире стари весник карте из 1843.

Године 1856. нови весник карте из 1850. године бива занемарен.

Трећи анђео

Године 1863. порука бива одбачена и објављена је карта из 1863. године.

Период од двадесет и једне године који представља четири симбола „седам времена“, подједнако распоређена у размацама од по седам година. Алфа порука се објављује (1842), алфа весник умире (1849), омега весник бива занемарен (1856) и омега порука бива одбачена (1863), што је праслика 2012; 18. јула 2020; 2023; и ускоро долазећег закона о недељи. Милерова смрт 1849. године поравнава се са 18. јулом 2020. Весник и порука били су васкрснути 2023. године. Омега порука се сада отпечаћује, а за њом следи закон о недељи из 1863.

У милеритском покрету порука је била утврђена, а затим је гласник умро. У паралелном покрету порука је била утврђена, а затим је порука умрла. Порука је била васкрснута 1856. и 2023. Отпадништво је ознака 1863. године, а победа је ознака њеног пандана код недељног закона. Пре отпадништва и победе недељног закона и 1863. године, износи се распечаћивање омега светлости заглавног камена „седам времена“ из 1856. године, као што је то случај од 2023. године.

Наставићемо у следећем чланку.

Вилијам Милер: 1782–1849.

Viliam: „volja” i „kaciga” — „odlučan zaštitnik”, „rešen čuvar” ili „ratnik snažne volje”.

Млинар: лице које управља млином, нарочито млином који меље жито у брашно.

Ратник снажне воље

„Честит, искреносрдачни земљорадник, који је био наведен да посумња у божански ауторитет Светога писма, а ипак је искрено желео да сазна истину, био је човек кога је Бог нарочито изабрао да предводи у објављивању Христовог другог доласка. Као и многи други реформатори, Вилијам Милер се у раном животу борио са сиромаштвом и тако научио велике поуке о предузимљивости и самоодрицању. Чланове породице из које је потекао одликовали су независан дух који љуби слободу, способност подношења и ватрено родољубље — особине које су такође биле изразито присутне у његовом карактеру. Његов отац био је капетан у војсци Револуције, а тешке материјалне прилике Милеровог раног живота могу се приписати жртвама које је поднео у борбама и страдањима тог бурног раздобља.“

„Имао је здраво телесно устројство, и још у детињству показивао је доказе више него обичне умне снаге. Како је растао, то је постајало све изразитије. Његов ум био је делатан и добро развијен, и имао је снажну жеђ за знањем. Иако није уживао предности високошколског образовања, његова љубав према проучавању и навика пажљивог размишљања и оштре критичности учиниле су га човеком здравог суда и свеобухватних погледа. Поседовао је беспрекоран морални карактер и на завидном гласу, будући да је уопштено био цењен због поштења, штедљивости и добротинства. Захваљујући енергији и марљивом залагању, рано је стекао пристојно имање, иако је и даље одржавао своје навике проучавања. Са успехом је обављао разне грађанске и војне службе, а путеви ка богатству и части изгледали су му широм отворени.“ Велика борба, 317.

„Познање Бога не стиче се без умног напора, без молитве за мудрост да бисте могли да од чистог зрна истине одвојите плеву којом су људи и Сотона искривили учења истине. Сотона и његова дружина људских оруђа настојали су да помешају плеву заблуде са пшеницом истине. Треба марљиво да тражимо сакривено благо и да иштемо мудрост с неба како бисмо раздвојили људске измишљотине од божанских заповести. Свети Дух ће помоћи ономе који тражи велике и драгоцене истине које се односе на план откупљења. Желео бих да свима утиснем у свест чињеницу да површно читање Светога

писма није довољно. Морамо истраживати, а то значи чинити све што та реч подразумева. Као што рудар ревносно истражује земљу да би открио њене жиле злата, тако и ви треба да истражујете Реч Божју за сакривеним благом које је Сотона тако дуго настојао да сакрије од човека. Господ каже: ‘Ако ко хоће његову вољу творити, познаће да ли је ова наука од Бога.’ Јован 7:17.“

„Реч Божја је истина и светлост, и треба да буде светиљка ногама вашим, да вас води на сваком кораку пута до врата града Божјег. Из тог разлога је Сотона улагао тако очајничке напоре да запречи пут који је насут да њиме ходи откупљени Господњи. Ви не треба да уносите своје замисли у Библију, нити да своја мишљења учините средиштем око којег ће се истина окретати. Ви треба да оставите по страни своје замисли на самом прагу истраживања, и са понизним, скрушеним срцем, са собом сакривеним у Христу, са усрдном молитвом, треба да тражите мудрост од Бога. Треба да осећате да морате познати откривену вољу Божју, јер се она тиче вашег личног, вечног добра. Библија је путоказ по којем можете познати пут у вечни живот. Изнад свега треба да желите да познате вољу и путеве Господње. Не треба да истражујете с циљем да пронађете библијске текстове које можете тумачити тако да потврде ваше теорије; јер реч Божја објављује да је то извртање Писма на сопствену пропаст. Морате се испразнити од сваке предрасуде и у духу молитве приступити истраживању речи Божје.“ *Review and Herald*, September 11, 1894.

„Вилијам Милер рођен је у Питсфилду, у Масачусетсу. Његово формално школовање трајало је свега 18 месеци, али је, захваљујући снажној навици читања, стекао знање самообразовањем. Такође је рано почео да пише, састављајући поезију и водећи дневник. Његово читање довело га је у додир с безбожничким писцима који су утицали на њега у правцу деизма. У позним двадесетим годинама постао је мировни судија и борио се у Рату из 1812. године. Неколико искустава током овог сукоба усмерило је његове мисли ка личном Богу. До 1816. године био је обраћен и започео је озбиљно проучавање Библије. Написао је: „Свето писмо... постало је моја радост, а у Исусу сам нашао пријатеља.“

„До 1818. године, у свом проучавању пророчанстава, закључио је да ће се Исус вратити „око 1843.“ Године 1831. почео је да износи своја проучавања јавно, у мањим скуповима, након снажног уверења и промислитељског вођства да то учини. Након што је 1839. године упознао J. V. Himes-а, истакнутог уредника, отворио се пут за проповедање великим групама у главним градовима. Иако су му се многи противили, његово проповедање, као и проповедање других који су прихватили адвентну вест, извршило је значајан утицај, тако да је чак до 100.000 људи прихватило веровање у скори Христов долазак. Елен Хармон га је чула у Портланду, у Мејну, у марту 1840. године, када је имала 12 година. Она је записала: „Господин Милер је излагао пророчанства с тачношћу која је доносила осведочење у срца његових слушаалаца. Задржавао се на пророчким периодима и износио многе доказе да би ојачао свој став. Затим су његови свечани и снажни позиви и опомене онима који нису били спремни држали мноштво као опчињено.“ *Life Sketches*, 20.